

SARDANES

Juli Garreta

Juny
Llicorella

DINSIC
Publicacions Musicals

Juny
Llicorella

1a edició: novembre 2004
Maquetació: Jaume Vilà & DINSIC GRÀFIC

© Hereus de Juli Garreta
© Drets d'edició cedits a: DINSIC Publicacions Musicals, S.L.
Santa Anna, 10, Entl. 3a - 08002 Barcelona
e-mail: dinsic@dinsic.com
www.dinsic.es - www.dinsic.com

Imprès a Copisteria Miracle, s/a
Rector Ubach, 6-10 - 08021 Barcelona
Dipòsit legal: B-51.241-2004
ISMN: M-69210-115-4

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, com també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Distribueix: DINSIC Distribucions Musicals, S.L.
Santa Anna 10 E 3a - 08002
tel. 93 318 06 05 - fax 93 412 05 01
e-mail: dinsic@dinsic.com
www.dinsic.es - www.dinsic.com

Juli Garreta (1875-1925)

Juli Garreta, nascut a Sant Feliu de Guíxols el 12 de març de 1875, era fill d'un músic de Vilanova i la Geltrú establert a l'Empordà que, a més de ser el director de la cobla La Vella de Sant Feliu, tenia una rellotgeria a la Rambla Vidal. Juli Garreta va fer de rellotger, com el seu pare, i la música la va aprendre de forma autodidacta (tret de les lliçons del seu progenitor i les d'un modest pianista local). Als vint-i-dos anys va escriure la seva primera sardana, *La pubilla*. Estudiava totes les partitures que li passaven per les mans i, mentrestant, tocava a la cobla La Vella, amenitzava al piano les projeccions de cinema i participava en les tertúlies musicals de Can Rovira. D'aquesta manera, amb una formació musical absolutament lliure, sense lligams amb una escola o una altra, va anar educant la seva extraordinària intuïció. L'admiració per les obres de Richard Strauss i pel postromanticisme germànic en general, és patent en el seu llenguatge. Fins que Pau Casals no el va instar a escriure per a orquestra, la producció de Garreta se centrà principalment en les sardanes, de les quals en va arribar a escriure més de setanta: *Juny*, *A en Pau Casals*, *La pedregada*, *Dalt les Gavarres*, *Llicorella*, *Isabel*, *Nydia*, *Mar d'argent...* No

oblidem les obres de cambra i simfòniques del seu catàleg com la *Sonata per a piano*, la *Sonata per a violoncel i piano* (estrenada per Casals) o les diferents obres seves que l'Orquestra Pau Casals va estrenar: *Suite en Sol* (1921), *Pastoral* (1922), *Les illes Medes* (1923), *Concert per a violí i orquestra* (1925), i diferents sardanes orquestrades pel mateix Garreta (en alguns casos, amb la inclusió de flabiol, tible, tenora i fiscorn) entre aquestes la titulada *Sardana*, que no és més que la versió simfònica del tercer temps de la *Sonata per a piano*. De les primeres obres per a orquestra destaquen les *Impressions simfòniques* (1907), un *Scherzo* (1915) i el *Preludi mediterrani* (1918). Dels els nombrosos comentaris i elogis que ha rebut l'obra de Garreta, destaquem aquest comentari d'Eduard Toldrà, que inclou una clara referència a les arrels de la música del guixolenc: "Garreta canta eternament amb exaltació romàntica (amb la força, però, d'un home sa d'esperit), i canta sempre en català!". No és estrany, doncs, que en el concert d'homenatge que se li va tributar uns mesos després de la seva mort (ocorreguda el 2 de desembre de 1925) Pau Casals digués: "Jo he perdut un amic. Catalunya ha perdut un geni".

Llicorella

En el decurs de la Festa Major de l'Arboç del Penedès de l'any 1911 els germans Enric i Pau Casals, acompanyats de Joan Lamote de Grignon, escoltaven La Principal de La Bisbal que interpretava sardanes a la plaça. En acabar l'audició, Pau Casals es va acostar als músics i els va dir: "Quan torneu a tocar per aquí a prop, feu venir amb vosaltres el compositor d'aquestes sardanes, que m'agradarà de conèixer aquest tal Garreta". L'any següent es va produir l'encontre i així va ser com Juli Garreta i Pau Casals van encetar una forta amistat i una mútua admiració que els acompanyaria per sempre més. La sardana que més impacte va causar en Casals en aquella audició de l'Arboç va ser *Llicorella*, escrita a principis del 1911, presentada als Jocs Florals de La Bisbal d'Empordà i guardonada amb el primer premi. Presenta la particularitat que el seu tema principal va ser utilitzat deu anys més tard pel mateix Garreta en la seva obra simfònica més agosarada, la *Suite Empordanesa* o *Suite en Sol*, especialment el darrer moviment.

Juny

Es tracta de la sardana més coneguda de Garreta i de la més emblemàtica. Durant els anys en què l'himne nacional de Catalunya –*Els segadors*–, va estar prohibit, algunes sardanes es van alçar amb força per identificar el poble català, sardanes com *La Santa Espina* d'Enric Morera o *Juny* de Garreta. Va ser composta l'any 1919 i guardonada amb els premis Patxot de Barcelona. No hi ha dubte que, musicalment, és un excel·lent exemple del llenguatge de Garreta: contundència sonora, temes de gran volada, instrumentació acurada, contrapunts nets i, com deia Toldrà, música escrita en català. La sardana *Juny* va ser interpretada per la Cobla Barcelona davant Igor Stravinsky quan aquest va visitar la capital catalana l'any 1924. En acabar l'audició i mentre el públic encara aplaudia, Stravinsky, meravellat amb la sonoritat de la cobla i amb la força de la sardana, va exclamar: "Més Garreta, si us plau, més Garreta!".

Juli Garreta (1875-1925)

Juli Garreta, nacido en Sant Feliu de Guíxols el 12 de marzo de 1875, era hijo de un músico de Vilanova i la Geltrú establecido en el Ampurdán que, además de ser el director de la cobla La Vella de Sant Feliu, tenía una relojería en la Rambla Vidal. Juli Garreta trabajó de relojero, como su padre, y aprendió música de forma autodidacta (salvo las lecciones de su progenitor y las de un modesto pianista local). A los veintidós años escribió su primera sardana, *La pubilla*. Se estudiaba todas las partituras que le pasaban por las manos y, mientras tanto, tocaba en la cobla La Vella, amenizaba al piano las proyecciones de cine y participaba en las tertulias musicales de Can Rovira. De este modo, con una formación musical absolutamente libre, sin vínculos con una escuela u otra, fue educando su extraordinaria intuición. La admiración por las obras de Richard Strauss y por el post-romanticismo germánico en general, es patente en su lenguaje. Hasta que Pau Casals no lo instó a escribir para orquesta, la producción de Garreta se centró principalmente en las sardanas, de las que llegó a escribir más de setenta: *Juny*, *A en Pau Casals*, *La pedregada*, *Dalt les Gavarres*, *Llicorella*, *Isabel*, *Nydia*, *Mar d'argent*... Sin olvidar las obras de cáma-

ra y sinfónicas de su catálogo como la *Sonata per a piano*, la *Sonata per a violoncel i piano* (estrenada por Casals) o las distintas obras suyas que estrenó la Orquesta Pau Casals: *Suite en Sol* (1921), *Pastoral* (1922), *Les illes Medes* (1923), *Concert per a violí i orquestra* (1925), y distintas sardanas orquestadas por el propio Garreta (en algunos casos, con la inclusión de flabiol [flautín], tible, tenora y fiscorn) entre éstas la titulada *Sardana*, que no es más que la versión sinfónica del tercer tiempo de la *Sonata per a piano*. De las primeras obras para orquesta destacan *Impressions simfòniques* (1907), un *Scherzo* (1915) i el *Preludi mediterrani* (1918). De los numerosos comentarios y elogios que ha recibido la obra de Garreta, destacamos el comentario de Eduard Toldrà, que incluye una clara referencia a las raíces de la música del *guixolés*. "Garreta canta eternamente con exaltación romántica (con la fuerza, no obstante, de un hombre sano de espíritu), ¡y canta siempre en catalán!". No es extraño, pues que en el concierto de homenaje que se le tributó unos meses después de su muerte (sucedida el 2 de diciembre de 1925) Pau Casals dijo: "Yo he perdido a un amigo. Cataluña ha perdido a un genio".

Llicorella

En el transcurso de la Fiesta Mayor del Arboç del Penedès del año 1911, los hermanos Enric y Pau Casals, acompañados de Joan Lamote de Grignon, escuchaban La Principal de La Bisbal que interpretaba sardanas en la plaza del pueblo. Al acabar la audición, Pau Casals se acercó a los músicos y les dijo: "Cuando volváis a tocar por aquí, que venga con vosotros el compositor de estas sardanas, ya que me gustaría conocer a este tal Garreta". El año siguiente se produjo el encuentro y así fue como Juli Garreta y Pau Casals forjaron una fuerte amistad y una mutua admiración que los acompañaría para siempre. La sardana que mayor impacto causó en Casals en esa audición del Arboç fue *Licorella*, escrita a principios del año 1911, presentada en los Jocs Florals de La Bisbal d'Empordà y galardonada con el primer premio. Presenta la particularidad que su tema principal fue utilizado diez años más tarde por el propio Garreta en su obra sinfónica más atrevida, la *Suite Empordanesa* o *Suite en Sol*, especialmente el último movimiento.

Juny

Se trata de la sardana más conocida de Garreta y la más emblemática. En los años en los que el himno nacional de Cataluña –*Els segadors*– estuvo prohibido, algunas sardanas se alzaron con fuerza para identificar al pueblo catalán, sardanas como *La Santa Espina* de Enric Morera o *Juny* de Garreta. Fue compuesta en el año 1919 y galardonada con los premios Patxot de Barcelona. No hay duda que, musicalmente, es un excelente ejemplo del lenguaje de Garreta: contundencia sonora, temas de gran volada, instrumentación cuidada, contrapuntos netos y, como decía Toldrà, música escrita en catalán. La sardana *Juny* fue interpretada por la Cobla Barcelona ante Igor Stravinsky cuando éste visitó la capital catalana en el año 1924. Al acabar la audición y mientras el público todavía aplaudía, Stravinsky, maravillado con la sonoridad de la cobla y la fuerza de la sardana, exclamó: "¡Más Garreta, por favor, más Garreta!".

Juli Garreta (1875-1925)

Juli Garreta, who was born in Sant Feliu de Guíxols on 12 March 1875, was the son of a musician from Vilanova i la Geltrú who had settled in the Empordà district and who combined his watchmaker's business in the town on the Rambla Vidal avenue with his role as conductor for the town's "La Vella" *cobla* band. Juli Garret worked as a watchmaker, like his father, and taught himself music (in addition to receiving lessons from his father and from a modest local pianist). At the age of twenty-two he wrote his first *Sardana*, entitled *La Pubilla*. He studied all the sheet music that came his way, and alongside that he kept himself busy playing in the "La Vella" band, providing piano accompaniments for the films shown at the local cinema, and joining in the music-centred gatherings in Can Rovira. He thus cultivated his outstanding intuition through a completely free-ranging musical education, not associated with any particular school. His admiration for the works of Richard Strauss and Germanic post-romanticism in general is apparent in his musical language. Before being prompted by Pau Casals to compose orchestral works, Garreta's output focused mainly on music for the *sardana* dance, he having written over seventy *sardanas*: *Juny*, *A en Pau Casals*, *La pedregada*, *Dalt les Gavarres*, *Llicorella*, *Isabel*, *Nydia*, *Mar d'argent*...

Worthy of note too are his chamber-music and orchestral works, such as his piano sonata, the cello sonata (which was given its first performance by Casals) or the various works of his that were first performed by the Pau Casals Orchestra: the *Suite in G* (1921), *Pastoral* (1922), *Les illes Medes* (1923), and the *Violin Concerto* (1925), along with the various *sardanas* orchestrated by Garreta – on occasions featuring traditional Catalan instruments such as the *flabiol* (fipple flute), *tible* (shawm), *tenora* (shawm) and the *fiscorn* (bugle), as in the work entitled *Sardana*, which is in fact an orchestral version of the third movement of his *Piano Sonata*. Noteworthy among his early works for orchestra are his *Impressions simfòniques* (1907), the *Scherzo* (1915) and the *Preludi mediterrani* (1918).

Garreta's work was the object of much comment and praise, most memorably in the comment by composer Eduard Toldrà, which clearly points to the roots of the music of this composer from Sant Feliu de Guíxols: "Garreta sings eternally with romantic exaltation (though with the force of a man with a sound spirit), and he always sings in Catalan!" It is thus no wonder that in the concert arranged in homage to him a few months after his death (which came on 2 December 1925), Pau Casals proclaimed "I have lost a friend. Catalonia has lost a genius".

Llicorella

During the course of the annual *Festa Major* festivities in l'Arboç del Penedès in 1911, the brothers Enric and Pau Casals, in the company of Joan Lamote de Grignon, were listening to the *cobla* band Principal de La Bisbal playing sardanes in the town's square. When the performance was over, Pau Casals went over to the musicians and said, "When you come back around here to play, bring the composer of those *sardanas* with you, for I would like to meet this Garreta fellow". The meeting was to occur the following year, marking the beginning of the close friendship and mutual admiration between Juli Garreta and Pau Casals that was to endure ever after. The *sardana* that had made the greatest impression on Casals at that performance in l'Arboç was the one entitled *Llicorella*, which was written early in 1911, presented at the cultural event *Jocs Florals* in La Bisbal d'Empordà, and awarded first prize there. A noteworthy feature of it is that its main theme was to be used two years later by Garreta himself in his most daring orchestra work, the *Suite Empordanesa*, also known as the *Suite in G*, particularly in the last movement.

Juny

This is Garreta's best-known and most emblematic *sardana*. Over the years when Catalonia's national anthem (*Els Segadors*) was banned, certain *sardanas* emerged strongly as identifying the Catalana people, ones such as *La santa espina* by Enric Morera and *Juny* by Garreta. It was composed in 1919 and was a prize-winning work in Barcelona's Patxot prizes. Musically, it is certainly a fine example of Garreta's language: his forceful sound, sweeping themes, painstaking orchestration, sharp counterpoint and, as Toldrà put it, music written in Catalan. His *sardana Juny* was performed by the Cobla Barcelona in the presence of Igor Stravinsky when the latter was visiting Barcelona in 1924. When the performance was over, with the audience still applauding, Stravinsky, who was struck by the sound of the *cobla* band and the power of the *sardana*, exclaimed "More Garreta, please, more Garreta!".

Notes by David Puertas Esteve

JUNY

Juli Garreta

SA17-18 Fotocopiar les partitures és il·legal

Flabiol *ff*

Tible I *ff*

Tible II *ff*

Tenora I *ff* opcional

Tenora II *ff*

Trompeta I *ff*

Trompeta II *ff*

Trombó *ff*

Fiscorn I *ff*

Fiscorn II *ff*

Contrabaix

LLICORELLA

Juli Garreta

Flabiol

Tible I

Tible II

Tenora I

Tenora II

Trompeta I

Trompeta II

Trombó I i II

Fiscorn I

Fiscorn II

Contrabaix

ff

tr

ff

ff

ff

ff

ff

ff

ff

ff

pizz.

Fotocopiar les partitures és il·legal

SA17-18

DINSIC
Substrations Municipales

12 ① *tr* *p* *tr* *f* *tr* *p* 2

tr *p* *tr* ② 10 ③ 9 *ff* 20

④ 4 *tr* *p* *tr* ⑤ 10 ⑥ 14

⑦ 6 ⑧ 6 *tr* ⑨ *tr* *f*

⑩ 9

Col·lecció Sardanes

Volum 1 Eduard Toldrà, mestre de mestres
 Fajol
 Joan-Lluís Moraleda

Volum 6 Amical
 Camí de llum
 Ricard Lamote de Grignon

Volum 2 Solidaritat de flors
 Joan Lamote de Grignon
 Nupcial
 Ricard Lamote de Grignon

Volum 7 L'Anell de prometatge
 Angelina
 Vicenç Bou

Volum 3 El testament de n'Amèlia
 La rosa del folló
 Joan Lamote de Grignon

Volum 8 Alimara
 Porta Ferrada
 Antoni Ros Marbà

Volum 4 El noguer
 El mas
 Ricard Lamote de Grignon

Volum 9 Juny
 Llicorella
 Juli Garreta

Volum 5 Sant Telm
 Enyor
 Ricard Lamote de Grignon

Volum 10 Ambigua
 Commemorativa
 Manuel Oltra

Aquesta edició consta de la partitura general de les dues sardanes i de les partitelles corresponents, en una sola unitat per a la venda

